

хранимайковци, какавъто си и ти самъ. Безъ друго азъ ща да пиша на Андрѣя Карловича и ща да го помола да та премѣсти нѣкаде по-далечъ отъ Бѣлогорската крѣпость, дѣто би ти преминала глупостъта. Майка ти, като са научи за твоятъ двобой и че си раненъ, са разболѣ отъ печаль и сега лѣжи. Какво ще да стане отъ тебе? Мола бога да та воведи въ правиятъ пѣтъ, ако и да не смѣя да са надѣамъ на неговата милость.

Твой баща А. Г.

Прочитанието на това писмо разбуди въ мене различни чувства. Острите изражения, на които баща ми никакъ не бѣше скѣперникъ, ма оскѣрбиха дълбоко. Презрѣнието, съ което той упоминаваше името на Мария Ивановна, както ми са показа, бѣше до толкова неприлично, до колкото бѣше и неправо. Само мисалъта, че ща да бѣда преведенъ изъ Бѣлогорската крѣпость въ друга нѣкоя тѣвѣрдина, ма плашеше довольно много; но най-много ма наскѣрби извѣстието, че майка ми е болна. Азъ са скѣрдѣхъ на Савелича, защото мислѣхъ, че за двобойятъ монте родители сѣ са извѣстиле само чрезъ него. Като крачѣхъ назадъ-напредъ по своята тѣсна стая, то са исправихъ предъ Савелича и му казахъ скѣрдито: „Види са, че за тебе е малко дѣто щеше да матуришъ въ гробътъ! Ти искашъ да уморишъ и майка ми.

Савеличъ бѣше ударенъ като отъ грѣмъ.

— Какво е това, господарю? каза той и безъ малко не заплака.—Какво заповѣдашъ да говоришъ? Азъ скѣмъ билъ причината, че той бѣше нараненъ! Богъ види. Азъ припкахъ да та заварда съ старите си гѣрди отъ саблята на Алексѣя Ивановича!... Проклѣтата старина ми побѣрка. А какво ли пакъ скѣмъ направилъ на майка ти?